

Effects of Alfapump™ System on Kidney and Circulatory Function in Patients with Cirrhosis and Refractory ascites

E. Solà, S. Sanchez-Cabús, E. Rodriguez, C. Elia, R. Cela, R. Moreira, E. Pose, J. Sánchez-Delgado, N. Cañete, M. Morales-Ruiz, F. Campos, J. Balust, M. Guevara, J.C. García-Valdecasas, P. Ginès.

Liver Transpl 2017; 23:583-593

Το σύστημα alfarump έχει προταθεί ως μία νέα θεραπευτική επιλογή σε ασθενείς με ανθεκτικό ασκίτη. Το σύστημα απομακρύνει την ασκίτική συλλογή από την περιτοναϊκή κοιλότητα στην ουροδόχο κύστη, δημιουργώντας μία συνεχόμενη παρακέντηση χαμηλού-όγκου.

Σκοπός της παρούσας εργασίας ήταν να μελετήσει την επίδραση του συστήματος στη νεφρική λειτουργία και το καρδιαγγειακό σύστημα προοπτικά σε 10 ασθενείς με κίρρωση και ανθεκτικό ασκίτη. Πρωτεύοντα καταληκτικά σημεία ήταν οι αλλαγές στο ρυθμό σπειραματικής διήθησης (GFR) και οι αλλαγές στο καρδιαγγειακό σύστημα, όπως αυτές εκτιμήθηκαν με την αρτηριακή πίεση, την καρδιακή παροχή και τη δραστηριότητα συστημάτων αγγειοσύσπασης. Δευτερεύοντα καταληκτικά σημεία ήταν η ανάγκη για παρακέντηση μεγάλου όγκου και οι ανεπιθύμητες ενέργειες. Η παρακολούθηση των ασθενών διήρκεσε 1 έτος.

Παρατηρήθηκε σημαντική μείωση του GFR από 67 ml/min/1.73 m² (41-90 ml/minute/1.73 m²) κατά την αρχική εκτίμηση σε 45 ml/min/1.73 m² (36-74 ml/minute/1.73 m²) τον 6^ο μήνα (P=0.04). Η μέση αρτηριακή πίεση και η καρδιακή παροχή δεν άλλαξαν σημαντικά, ωστόσο υπήρχε μία σημαντική αύξηση στη δραστηριότητα ρενίνης πλάσματος και τη συγκέντρωση νορεπινεφρίνης (διάμεση ποσοστιαία αύξηση συγκριτικά με την αρχική μέτρηση ήταν +191% και +59% αντίστοιχα).

Κατά τη διάρκεια της παρακολούθησης, παρουσιάστηκαν 68 επεισόδια επιπλοκών της κίρρωσης σε 8 ασθενείς, με την πιο συχνή να αποτελεί την οξεία νεφρική βλάβη.

Συμπερασματικά, η χρήση του συστήματος alfarump™ συσχετίστηκε με αξιοσημείωτη ενεργοποίηση των ενδογενών συστημάτων αγγειοσύσπασης και αρνητική επίδραση στη νεφρική λειτουργία. Η χρονολογική σχέση μεταξύ των γεγονότων υποδεικνύει σχέση αιτίου-αποτελέσματος, εγείροντας ισχυρά την υποψία ότι η θεραπεία μέσω του alfarump επιδρά στο δραστικό ενδαγγειακό όγκο, μιμούμενη το σύνδρομο διαταραχών της κυκλοφορίας που παρουσιάζεται μετά από παρακέντηση ασκίτικης συλλογής. Σε αυτό το πλαίσιο, η προφυλακτική χορήγηση λευκωματίνης για την πρόληψη των παραπάνω αρνητικών αποτελεσμάτων πρέπει να μελετηθεί σε μελλοντικές εργασίες.

<http://onlinelibrary.wiley.com/doi/10.1002/lt.24763/full>

Σχόλιο: Παρά το μικρό αριθμό ασθενών και την απουσία ομάδας ελέγχου, υπάρχουν ισχυρές ενδείξεις από την παρούσα εργασία για την αρνητική επίδραση του συστήματος alfarump. Είναι

σαφές ότι οι ασθενείς στους οποίους εφαρμόζεται η εν λόγω θεραπεία πρέπει να τίθενται σε στενή παρακολούθηση όσον αφορά το ισοζύγιο υγρών, τη νεφρική λειτουργία και το σωματικό βάρος. Ενδεχομένως η συγχορήγηση λευκωματίνης θα βοηθούσε στην πρόληψη των επιπλοκών.

Νικόλαος Κ. Γατσέλης
Επίκουρος Καθηγητής Παθολογίας
Παθολογική Κλινική & Ομώνυμο Ερευνητικό Εργαστήριο
Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας